

har til rettidig at faa sørget for en Indkaldelse, enten det er til Sikring, eller det er til almindelig Mobilisering, at det, efter at man har taget baade Helsingør og Fredericia i Brug, om end kun som Øvelsespladser, vil være nødvendigt i endnu højere Grad end tidligere at være betænkt paa i Tide at faa samlet de nødvendige Styrker, saa at ikke disse Foranstaltninger skulle foraarsage nogen Kalamitet for Forsvaret. Det forekommer mig derfor, at de Foranstaltninger, der her ere truffene, i endnu højere Grad end tidligere ville medføre, at Regeringen maa tage sin Beslutning, saa snart Forholdene maatte ikke alene nødvendiggøre, men blot ønskeliggøre en Sammendragning af Militær.

Der foreligger offentlig Udtalelser fra flere højtstaaende Officerer om Betimegheden af den Bestemmelse, at Fredericia indtil videre skal være Garnisonsby for to Liniebatailloner af Fodfolket. Det forekommer nu mig, at der maa iagttages en vis Varsomhed med saadanne Udtalelser. Det er ganske forstaaeligt, at Beslutningen har vakt et betydeligt Røre og en betydelig Opsigt. Den kom i Virkeligheden ogsaa ganske uventet, og det er efter min Mening baade forklarligt og forsvarligt, at den kommanderende General i Jylland har villet udtrykke sin Opfattelse af den med Flytningen af to Fodfolkbatailloner fra Aarhus til Fredericia forbundne Fare ved at indgive sin Afskedsbegæring. Der har selvfølgelig ikke med denne Handling været forbundet nogen Demonstration af nogen Art, det er ganske udelukket. Men dette forhindrer selvfølgelig ikke, at man fra visse Sider kan udlægge selve Handlingen som en Demonstration, og at den derfor kan have Bivirkninger, som det ingenlunde har været Hensigten at fremkalde. Hvorledes man nu end vil bedømme denne Handling fra Generalens Side, er det afgjort, at den er et Udtryk for den Betydning, som Generalen, efter at han har været spurgt, og efter at han formentlig har haft Lejlighed til at fraraade Flytningen, har følt, at Flytningen maa have, et Udtryk for den Fare, Generalen har ment, der var forbundet med, at Regeringen har foretaget denne Flytning. Det vil ogsaa erkendes, at denne Handling er ikke alene et Udtryk for, hvad denne

enkelte Mand føler, men at den er Udtryk for en Mening, som deles af overmaade mange, en Mening, som ogsaa jeg deler.

Man har villet opholde sig noget over, at Generalen forlangte sin Afsked, skønt der kun var en Maanedstid tilbage af hans Tjenestetid, inden han naaede Aldersgrænsen. Jeg tror ikke, at man med Rette kan bebrejde Generalen noget i saa Henseende. Jeg tror, at han dermed yderligere har villet understrege den Betydning, som han tillagde denne Regeringshandling. Men trods dette er der, saa vidt mig bekendt, ikke rokket ved eller indtraadt nogen Forandring i Ministeriets Beslutning, og Ansvar for denne Beslutning er det ganske sikkert ogsaa Ministeriets Hensigt fuldt og helt at overtage. Efter min Formening kan der heller ikke paa nogen Maade være Tale om, at Generalen paadrager sig noget Ansvar ved at forholde sig passiv, efter at Handlingen var bleven fuldført. Jeg mener, at naar han i rette Tid har gjort sin Mering gældende, gaar Ansvar for hans Skuldre og over paa Administrationens og føles ogsaa af den, der i dette Tilfælde stod i Spidsen for Administrationen, den højtærede Forsvarsminister.

Men dermed være, som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, ingenlunde sagt, at det ikke var et rigtigt og forsvarligt Skridt af den kommanderende General. Der er naturligvis den Vanskelighed forbundet med en saadan Handling, at den Mand, som træder ind i Stillingen efter den afgaaende, kommer til at tjene under Forhold, som den, der gik af, mente ikke at kunne tjene under. Men her maa det erindres, at den, der gik af, havde haft Lejlighed til at udtale sig, hvorimod den, der træder til, kommer til at overtage en Gerning, en Stilling, uden at han med Hensyn til dette Punkt har haft den mindste Indflydelse; han staaer overfor en fuldbyrdet Kendsgerning. Det forekommer mig imidlertid, at skal der, som jeg tillod mig at sige før, vises en vis Varsomhed med Udtalelser til Offentligheden, gælder det i endnu højere Grad, naar der er Tale om Befalingsmænd, der ere i Tjeneste og blive i Tjeneste, og naar der er Tale om Udtalelser, der vedrøre Handlinger, der ere traadte i Kraft. Saa længe en eller anden Beslutning er til Overvejelse, saa længe der forhandles, mener jeg for mit Vedkommende, at det ikke alene kan være ønskeligt, men